

פרשת קרח

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |
טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

כבר הבאנו במאמר הראשון בסדרה זו את המשל על הטרכופיסט שעולה לרכב וצועק על בעל הרכב. משל זה המחיש עד כמה שההתנהגות הזו מטופשת, ועל פי זה נבין את דברי חז"ל ששואלים על קורח שפיקח היה מה ראה לשטות זו. אין שטות גדולה מזו.

אבל זו לא רק שטות, אלא זה גם שקר וכפירה. כי האמת היא שאין עוד מלבדו, הכול של ה' והכול בכוחו ועל הכול אנחנו חייבים להודות לו ולא מגיע לנו כלום. זה יסוד האמונה. כאשר אדם חושב שה' חייב לו, הוא שקוע בשקר גמור ואין לך כפירה גדולה מזו ולכן אומרים חז"ל שקורח היה כופר.

כי ההתחלה והשושן של כל הכפירות היא שאדם כופר במציאות שכל מה שיש לו בחיים הכול חסד ושה' לא חייב לו כלום. כי "עולם חסד ייבנה", חסד ה' זה יסוד העולם, הארץ עומדת על חסדי ה' כמו שכתוב: "לרוקע הארץ על המים" - והמים מסמלים את החסדים.

וזה גם יסוד הקיום הפרטי של כל אדם, אף אחד לא עומד וקיים בזכות עצמו אלא רק בחסדי ה' - והכופר בחסדי ה' כופר בעצם הקיום שלו עצמו. ולכן נענש קורח בכך שהאדמה פצתה את פיה ובלעה אותו. כי הוא כפר ביסוד קיומו, ולכן כבר אין לו על מה לעמוד.

סוד היציבות

ולעצמנו נלמד שיסוד הקיום וסוד היציבות בחיים הם ההרגשה שה' לא חייב לי כלום. כאשר אדם מרגיש "מגיע לי" - הוא כופר בחסדי ה' ושומט את הקרקע מתחת לרגליו של עצמו.

וזה מסר שנוגע לכל אחד ואחד שיש לו חיסרון בחיים ומתפלל להשלים את החיסרון, שנקודת המוצא שלו צריכה להיות שה' לא חייב לו כלום. ה' לא חייב לאף אחד לא זיווג, ולא פרנסה, ולא רפואה, ולא בנים. לכן כל התפילה מאל"ף ועד תי"ו

המשך בעמוד 3

מאמר ראש הישיבה

פרשת קרח

בפרשות קודמות ראינו את תופעות הבכיינות הקשות של דור המדבר שהיה להם כל טוב ועוד ציפה להם כל טוב - ורק בגלל שחשבו שמגיע להם הביאו על עצמם ועל כולנו צרות צרורות. ולעומת זאת ראינו את משה רבינו, האדם שהוא כמעט היחיד בהיסטוריה שאפשר לומר עליו שיש לו באמת זכות טענה, ובכל זאת הוא רואה את עצמו כבעל חוב גמור ומבקש אך ורק מתנת חנם.

הרגשות החבויים מתגלים

אנחנו עדיין נמצאים מזועזעים מכפיות הטובה והחוצפה של המתאוננים והמרגלים שחשבו הכול מגיע לי - והנה, בפרשת השבוע שלנו, בא קורח ושם את הדברים על השולחן. הוא אומר בפה מלא: אני צריך להיות מלך. הכול מגיע לי. לי מגיע השלטון!

ואת הטענות שלו על השתררות ועל תאוות שלטון, הוא טוען כלפי האדם העניו ביותר שלא רואה את עצמו כראוי לכלום, שעוד עומד ומתווכח עם בורא עולם שבוע שלם רק כדי לא לקבל את ההנהגה. וגם כשהוא כבר מקבל את ההנהגה, ברור לו ששליחים רבים למקום ושאלו שום יתרון על שום אדם, ברור לו שהוא כשלעצמו לא היה מגיע לכלום בלי עזרת ה', ואם כן הכול שייך לה' ולא שייך לו, הכול זה רק חסד - אז מה יש לו להחזיק מעצמו?

המפגש בין שתי הדמויות המנוגדות, משה רבינו שהוא אין ואפס בעיני עצמו לעומת קורח שלמרות שקיבל הכול - עושר אגדי ותפקיד מרומם - נעשה שיכור ועיוור מרוב ההרגשה של "הכול מגיע לי" - המפגש הזה מעורר אותנו להתבוננות נוספת על יסוד החיים שלמדנו שה' לא חייב לי כלום ואין זה בא לידי ביטוי בחיים של כל אחד ואחת.

טיפשות או כפירה או שתיהן גם יחד?

כשרוצים לתאר אדם שמאבד את כל היציבות בחיים בין אם זו יציבות כלכלית, יציבות אישית, יציבות זוגית, או יציבות נפשית - אומרים ש"הקרקע נשמטת מתחת לרגליו".

הקרקע היא הבסיס והיא סמל היציבות. בפרשת השבוע מתרחשת רעידת אדמה, אבל זו לא רעידת אדמה רגילה, אלא זו רעידת אדמה שאדם מביא על עצמו, הוא בעצמו שומט את הקרקע מתחת לרגליו.

במאמר זה בעזרת ה' נבין מהם הקרקע והבסיס האמתי שלנו, ונלמד את הדרך להגיע ליציבות אמיתית בחיים בגוף בנפש ובמוחן גם במציאות חיים סוערת.

בשבועות האחרונים דיברנו על יסוד באמונה ובדרך התודה, והוא להבין את המציאות שלנו כאורחים בעולם הזה, להפנים באמת שה' לא חייב כלום לאף אחד. ההבנה הזאת היא סוד האושר, כי אורח שמח בכל מה שנותנים לו ומערך ואומר תודה, ולא עולה על דעתו לבוא בטענות ובדרישות.

יש לך חוזה?

כל ההרגשות של האדם שהוא לא מרוצה מהחיים שלו, הפירוש שלהן הוא שהוא חושב שחייבים לו. אם יש לך חוזה שבו כתוב שבורא עולם חייב לך משהו, תגיש תביעה.

תרצה או לא תרצה, האמת היחידה היא שה' לא חייב לך כלום, ומי שחי את האמת - החיים שלו מתוקים ומאושרים, הוא שמח ומערך כל דבר ולא מייחס חשיבות לשום חיסרון, כי הוא לא מצפה לכלום, הכול זה רק מתנת חנם. גם את הזכויות שלו הוא רואה כחובה כלפי שמים, שריחכו עליו וזיכו אותו לעשות, ובוודאי שאינו מרים את ראשו לדרוש שום דבר בכוח.

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

להזמנת שיעורים:
052-7611100

חולון

יום ה',
א' תמוז (19/07/2024)
בית כנסת ע"ש חללי צה"ל
המעפילים פינת המצודה
בשעה 21:30

ירושלים

יום ד',
ל' סיון (19/07/2024)
ישיבת "חוט של חסד"
שמואל הנביא 13,
בשעה 20:30

גיליון 627

כ"ז סיון תשע"ט

כניסה	יציאה	ר"ת
19:13	20:30	ירושלים
19:30	20:33	תל אביב
19:25	20:35	חיפה
19:29	20:30	באר שבע

ילדון הידודון

בין הכותרים יוגרלו מתנות

המערער גרם למתנות.

פתרון פרשת בהעלותך: 'ונסע דגל מחנה דן מאסף לכל המחנות' (י', כ"ה) וברש"י- 'לפי שהיה שבטו של דן מחובה באוכלוסין היה נוסע באחרונה וכל מי שהיה מאבד דבר היה מחזירו לו.'

הזוכה: חיים ג. ברכפלד

פתרונות לשלוח למייל | פקס:

al5308000@gmail.com | 02-5812252

חיזוקית-

סיון | תורה-תבלין

כל מצוות התורה הן עצות טובות לחיים טובים

לקבלת מסרים מחדקים: 052-6672221

יש לך סיפור תודה?

המערכת תשמח לפרסם אותך

al5308000@gmail.com

סיפורי תודה

אמרת תודה ונושעת!

התעוררה לחיים

מספר אחד האברכים ז'אן מושיביה: "בשעת לילה מאוחרת וצאתי מהתבודדות ביער עברתי ליד סופרמרקט ונגש אלי בחור צעיר, שעובד בסופר, הוא ראה אותי שאני חסיד, וקנה אלי בדקעות, הוא מספר שאחותו הצעירה במקצב אנוש, מחמת ששיתתה בטעות חמור רעיל. הילדה קראשפצת בבית חולים בצרפת במקצב של קריסת מערכות. אותו צעיר אומר שעכשו הודיעו לו שאחותו הצעירה גוססת, והוא בהסטירה, הוא לא יכול לעזר לאחותו. אמרתי לאותו צעיר "בוא תעלה לרכב ונסע לדוד הפולה, נעים זמירות ישראל, שתמיד הודך לה' ושבח אותו בכל מצב קשה שעבר". הגענו לקבר דוד הפולה בחצות, והוא צועק וכלו נסעה. בוכה בדקעות שלישי. אמרתי לו: "בוא נגיד 'מזמור לתודה', נשיר ונרקוד". הוא הסתפל עלי בצורה מוזרה. "מה זאת אוקרת לומר תודה? לשיר? לרקוד?" לפדתי אותו שאם אוקרים תודה לה' גם על הצרה, ה' נותן את הישועה. הכל לטובה. ולאט לאט התחיל לשיר. תוף כדי כך, הוא מקבל הודעה שהמקצב מחמיר ושחברו את אחותו לכוכנת הנשקה. אמרתי לו: "אל תתבלבל, בוא נקושי". הכל בשירה ובנגונים. תוף כדי דבור, הבחור מקבל טלפון מבית החולים. הדודה רוצה שחתם יחד איתה על נתוק אחותו מפוכנת ההנשקה. הרופאים לא נותנים לה שום סכני לשור, וצריך את סוכנת ההנשקה לטובת

אמרת תודה ונושעת!

052-2240696

רוצה גם לזכות בהגרלה?

גם אתה יכול!

שלח לנו סיפור תודה ותיכנס להגרלה

al5308000@gmail.com

מתנה ושמה תודה

052-2240696

ילדים אומרים תודה סיפור בהמשכים לילדים

להתעורר מהשינה (חלק א)

מעבין שעשוי לצוץ.

"בשביל מה ללכת לישון מקדם אם יש כל כך הרבה חברים ואני נהנה מכל רגע ורגע. רק בעיה אחת מעיבה על היום הנפלא שלי: אני "מאחר כרוני". בכל אפן, כך קורא לי המפקח, בבדיחותא כמובן. למה זה מפרע לי כל כך אתם שואלים? ובכן, כל החברים שלי מגיעים מקדם, הם מספרים אחד לשני חיות, מחליפים קלפים, ומספיקים לשחק קצת תופסת ומשחקים שונים בחצר לפני התפלה. לאחר מכן, כלם נכנסים לתפלה ומתפללים ביחד.

לפעמים אני נרדם על הספה או על הכרסה, או על מטה של אחד האחים שלי. אני דוקא אוהב את זה. זו דרך מענינת ללכת לישן.

המשך בשבוע הבא

מה זה אומר?

זה אומר שאני היחיד שצריך ללכת לישן בשעה שמונה, כשכל אחי ערים, מסתובבים, אוכלים ארוחת ערב. אתם בטח מבינים שאין לי שום רצון להכנס למטה במצב כזה. אחיותי שבסמינר לומדות עד שעות מאוחרות בלילה. כמובן, זה מלווה בשעות של שיחות טלפון וצחקוקים עם חברותיהן. יש לי שני אחים בישיבה קטנה שמגיעים בעשר בלילה, גם הם מלאים בחיות וספורים.

יש לי אח בישיבה גדולה בשדוכים, כך שאני שומע את אמי כל ערב עושה כמיות של טלפונים. כמובן, בכל הבלגן הזה אף אחד לא שם לב שאני בכלל לא בדרך למטה. אני מקשיב קצת לאח הזה, קצת לאחות הזאת, שואל שאלות, ואם אין משהו ממש מענין, אני פותח ספר וקורא בשקט, כשאזני תמיד כרויה לשמע משהו

שמיי נתי. אני לומד בכיתה ה' בת"ת שבו יש לי הרבה חברים ואני נהנה מכל רגע ורגע. רק בעיה אחת מעיבה על היום הנפלא שלי: אני "מאחר כרוני". בכל אפן, כך קורא לי המפקח, בבדיחותא כמובן. למה זה מפרע לי כל כך אתם שואלים? ובכן, כל החברים שלי מגיעים מקדם, הם מספרים אחד לשני חיות, מחליפים קלפים, ומספיקים לשחק קצת תופסת ומשחקים שונים בחצר לפני התפלה. לאחר מכן, כלם נכנסים לתפלה ומתפללים ביחד.

אני, לעצמת זאת, מגיע לקראת סוף התפלה ומתפלל לבד במסדרון, בזמן שהשעור כבר מתחיל.

איך זה קורה לי, אתם שואלים? ובכן, הבעיה מתחילה כבר בלילה.

כדי שתבינו את הבעיה שלי אני חיב להקדים ולהסביר לכם שאני בן זקונים.

בדיחות הדעת

זקן אחד התחרש לגמרי, ולא יכל לתקשר עם משפחתו. הלך לרופא, שהתאים לו שתלים באוזניים, הזמין אותו לביקורת כעבור חודש. לאחר חודש הזקן חזר "נו, איך השמיעה שלך?", שואל הרופא. "מוצין", משיב הזקן, "אני מסוגל לשמוע הכל!" "נהדר", מוחייך הרופא, "את בטח המשפחה שלך מאוד מרוצה?" "את האמת", השיב "עוד לא סיפרתי להם. כרגע אני סתם נהנה להאזין לשיחותיהם. בינתיים שינית את הצוואה שלי שלוש פעמים..."

להשיג בחומר הלימודים ובדרך עבודת הכיתה, כך התלמיד ידע את המצופה ממנו ויחוש ביטחון והתמצאות במסגרת הכיתתית.

ה. בזמן הכנת השיעור על ידי המורה, יהיו יכולות התלמידים והצרכים שלהם במקום, לא החומר הלימודי. לכן החומר יהיה בנוי כך, שהתלמיד יוכל לעכל אותו ויחוש כי הוא שייך בו. נזכור, כל תלמיד הכיתה הם תלמידיו - אנו מחויבים בהצלחת כלם!

ו. בכיתה, היחס יהיה עקבי וענייני; המותר - מותר לכולם והאסור - אסור לכולם. המורה יהיה נחוש. יהיה ברור לכל התלמידים, שהמורה מדבר מתוך שכנוע פנימי ומאמין בצדקת דרכו החינוכית.

ז. כל תלמידי הכיתה, יכולים ללמוד ולהתקדם, גם אם היכולות שלהם שונות והצרכים הלימודיים, החברתיים והאישיים שלהם שונים ומגוונים.

ח. המורה יסדר אמון ביכולת התלמידים ויתבטא בשבח, כמו בביקורת. ביקורת זו תושמע, מתוך מחשבה לתקן ולאפשר ולא לפסול או להשפיל, חלילה.

ט. אין מקום, שהמורה ייקח מעשים או דברים של תלמידים, כעניין אישי. זה לא נכון, במציאות ויצר משקעים, שקשה לתקנם, אחר כך. אווירה כזו, כמו המתוארת בקורות שלעיל, מנטרלת מראש בעיות התנהגות, הנובעות מסתחים בכיתה עצמה. בדרך זו, המורה אינו אויב והתלמיד חש רצון, מקובל, מכובד ובעיקר כמו שמאמינים ביכולתו. מכאן בע"ה הדרך פתוחה להערכה עצמית גבוהה יותר, ולמיצוי השאיפה להגיע למוימוש עצמי. המשך בע"ה בשבוע הבא, בהצלחה!

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
ני"ד: 054-8434435

חינוך באהבה הרב יצחק אבוהצירא

הערכה או ביקורת כרק יט'

במסגרת המאמרים על הערכה עצמית, דיברנו על הרקע של ההערכה ועל העבודה מול ההורים. הבית של הילד, היה במרכז הנושאים של המאמרים. זהו הפרק השני, שעברנו לשוחח על בית הספר. והנושא: התמודדותו של המורה עם תלמיד בעל הערכה עצמית נמוכה. חלק מתוך המאמרים הבאים, בנוי ע"פ מאמר של מר יעקב פלדמן, תודתי לו על התובנות שקבלתי.

היחס המסייע להערכה עצמית גבוהה

הזכרנו, כי במידה רבה, הסביבה בונה את ההערכה העצמית של הילד. הסביבה, הינה גם הכיתה בה הילד לומד. לכן, על המחנך ליצור סביב התלמיד תנאים, בהם הוא פתוח יותר ופנוי יותר לקיים תהליכים, בעצמו. אחד מהדרכים המשפיעים הוא: "קבלה ללא תנאי". המחנך צריך להתייחס לתלמיד ביחס חיובי, ללא תנאי. הוא צריך להיות אמפתי כלפיו, להקשיב לו ולהימנע מלשפוט אותו אפילו תוך כדי תהליך ענישה. אין זה אומה שכמה, אין לי דעה, מטרות וערכים, אלא, שכאשר אני עם התלמיד - כרגע הוא במרכז, הוא הנושא, והנושא הוא "קבלה". כישוריו, יכולותיו, נקודת מבטו והבנת נקודת מבטו הופכת להיות המשימה המרכזית: איך אוכל אני המחנך להיות הגורם המקשר בין הלמידה לבין הילד. להיות הגורם המקשר, על אף החסרונות, הבעיות ו... כך התלמיד אינו חש מואים בנוכחותו בכיתה ומעצם הלמידה, כי לא שופטים אותו אלא מקבלים ומכילים אותו. לקבל ולהכיל תלמיד, לא קשור בכלל לשאר תפקידי המורה: לעמוד על גבולות, חוקי הכיתה ודרישות המשמעת ואפילו לבצע תהליכי ענישה. אלא שאת כל אלו, אפשר לעשות מתוך אהבה ולא מתוך שנאה וניכור.

יש שווים יותר ויש שווים פחות

אם נדע לראות לא רק את ההתנהגות אלא גם את המתנהג. אם נפנים שהתלמיד מנסה לשרוד את היום בדיוק כמונו המבוגרים רק עם כלים אחרים. אם נחפש דרך לעזור לו במקום להרחיק אותו, אולי נמצא, שלשנות התנהגות של תלמיד הוא

דבר שנעשה בקלות יותר - כשנעשה בנועם, יותר מאשר כעס או צורה אחרת של הרחקה. כמחנכים עלינו לזכור, שתלמידים באים לבית הספר, כי זו המסגרת שהם מחויבים בה. לפי אופיים ומזגם, הם מנסים להיות טובים ומוצלחים ולהשתייך לחברה. במאמץ לקידום מטרות אלו הם מגיבים, יוזמים ולפעמים נחלצים מול מצבים, שלא הם יזמו ואין להם שליטה עליהם. התלמידים מוגיעים למסגרת, שעליה מופקדים המורים. זו בהחלט מסגרת נוקשה, וכללי המסגרת צריכה לסייע בידם להתמצא במותר והאסור, הנכון והשגוי. רק שמסגרת הלימודים, הינה חלק אחד ולא התמונה כולה. התלמיד נמצא גם בחברה. במסגרת חברתית צפופה, שיש בה ציפיות ומבחי קבלה יומיומיים, התלמיד חושש, באופן קבוע, שיש "שווים יותר ושווים פחות". בנוסף לסטיגמה החברתית הידועה, אנו המורים קובעים "מדד חברתי" בצורה ברורה. מורה שמתייחס אחרת לתלמיד עם הישגים גבוהים לעומת יחסו לתלמיד עם הישגים נמוכים, מקבע סטיגמה נוספת על התלמיד, המסר עובר מיד למעמדו החברתי. בכיתה, בה אין התלמיד חש הערכה ואמון ביכולתו הלימודית ובמעמדו החברתי, ההערכה העצמית שלו בקרקעית.

אקלים כיתה מיטבי

כיסוד, היינו רוצים ליצור אקלים כיתה, בה יהיה נעים לשהות וללמוד. יצירת אקלים זה משייפה על מערכת היחסים בין המורה לתלמידים, בין התלמידים ובין עצמם ובין המוטיבציה ללמוד.

א. כניסת המורה בתחילת יום הלימודים תשדר: "אנחנו" - כלומר, אין שני צידי מותרס. כלנו עובדים יחד כדי להשיג הישגים. אנו שותפים!

ב. כל תלמיד בכיתה ידע, שכל אדם בכיתה הזו ראוי וזוכה בכבוד. הדבר יבוא לידי ביטוי, בדרך בה המורה יתייחס לכל תלמיד.

ג. כל תלמיד בכיתה, זכאי שקולו יישמע ולא תינתן אפשרות לייחס משכיל מצד אף אדם בכיתה. כך ידע כל תלמיד, שבכיתה זו הוא מכובד, מוון ובעל סיכוי שווה.

ד. כללי ההתנהגות יהיו ברורים וכן הדרישות

**מחפשת סיפוק?
עבודה בתחושת שליחות**

למשרד טלמרקטינג גדול ומבוסס
דרושות **טלפניות** למשמרת בוקר

תנאים טובים הדרכה מקצועית אווירה ביתית

02-5308002

**היעד הבא:
החתונה שלך**

ט"ו באב באומן
עם הרבנית ארוש תחי'

כולל לינה, ארוחות
ונסיעות

02-5308000

אומן

אלוקים או חברת החשמל???

ההרצאה נישא אלי אדם שמח וצוחק. "כבוד הרב, יש לי בשורה טובה לבשר לך".

סיפור הצדיק רבי ניסים יגן צדוק"ל (יום פטירתו י"ד בסיון):

"אני הוא אותו מהנדס בחברת חשמל, שחילל שבת במשך עשרים ושתיים שנה. כשחזרנו הביתה, אמרה לי אשתי במשך כל הנסיעה - 'תחליט, מי נותן פרנסה: הקב"ה או חברת החשמל?'

זכיתי להיות נוכח בסיפורים רבים באופן אישי. שוב ושוב נדהמו המעורבים בעניין לגלות עד כמה הקב"ה דואג לשומרי שבת, כשלעולם לא יפסידו מכך שהחליטו לשמור את השבת.

"עניתי לה: 'בוודאי שהקב"ה'. 'אם כך', אמרה לי, 'החלטנו - אתה לא הולך לעבוד יותר בשבת!'

בסיומו של אחד הסמינרים, נישא אלי בני זוג אחד, שהחליטו לעשות את מהפך חייהם ולשוב בתשובה שלמה.

"למחרת הגעתי לעבודה והודעתי למנהל שאיני בא יותר בשבת לעבודה. הוא הסתכל עלי במבט מוזר ואמר רק מילה אחת: 'השתגעת?'

הגבר כבר חשב לראשו כיפה שחורה והתעטף בציצית, אשתו כבר כיסתה את ראשה. "החלטנו לשמור הכל", אמרו לי, "אם ה' הוא האלוקים - אז עד הסוף...". "אבל", הוסיפו, "יש רק דבר אחד, ממש פיקוח נפש בשבילנו, ואנחנו איננו יכולים לעשות אותו בשום פנים ואופן. אנחנו מקווים שתוותר לנו על זה...".

"לא", הייתי מולו, 'פשוט, נהייתי בן אדם.'
"אם אתה לא בא - אתה מפוטר" אמר לי.
"בסדר", סבר פני נותר שלי.

"הוא נתן לי כמה שמגיע לי - המש עשרה אלף דולר פחות כמה שיכולתי לקבל פיזיונים... לקחתי את מכתב הפיטורין, עליתי על אוטובוס - ונסעתי חזרה הביתה.

הם דיברו אלי בכבוד ראש כזה... כאילו אני זה שיושב במזכירות למעלה, ובכוחי להחליט על 'הנחות' לבעלי פרטקציה מיוחדת...

"כשירדתי ברחוב הראשי, פגשתי פתאום חבר מרוסיה שכבר שנים לא ראיתי. החלטנו כמה מילות נימוסין, שאלתי אותו: 'מה אתה עושה?'

"מה הבעיה?" ניסיתי לברר.
"אני עובד כמהנדס כבר עשרים ושתיים שנה בחברת החשמל באשדוד, וחייב לעבוד בשבת", אמר הגבר.

"אני עובד במפעל מתכת, וכעת הם מחפשים מהנדס חשמל".

"אסור לך להמשיך כך!"

"ומה אתה? החזיר לי."

- "כבר עשרים ושתיים שנה אני עובד שם. אם לא אבוא, הם יפטרו אותי".

"אני מהנדס חשמל שהתפטר היום..."

"עדיף שהם יפטרו אותך, מאשר שבורא העולם יפטרו אותך... אם אתה מאמין בבורא עולם באמת - אל תלך לעבודה ותאמר להם שבשבת איך עובד?"
"האם מותר לי להפסיד פיזיונים של עשרים ושתיים שנה בהחלטה כזו?"

"הוא הציץ בי רגע, ואחר אמר: 'בוא איתי'. לקח אותי למנהל שלו, והלה, שהתרשם מעשרים ושתיים שנות הניסיון שלי, קיבל אותי לעבודה. "הוא נתן לי, כמתחיל, משכורת כפולה כמה שקיבלתי, ומאז כבר הספקתי לקבל פי שניים מסך כל הפיזיונים שהפסדתי, כשאני עובד רק חמישה ימים בשבוע, בלי שבת!..."

"האם בעולם הבא מותר לך להפסיד כמה אלפי שנים?" החזרתי בשאלה.

ליד: הוא הסתכל עלי במבט מוזר ואמר רק מילה אחת: 'השתגעת?!' 'לא', הייתי בן אדם

האיש הרחרר רגע ואמר: "טוב, אנסה".
למחרת נפרדו דרכינו. הוא שב לאשדוד, אני לירושלים - וזכרו פרח ממני. כעבור חודשים ספורים הוזמנתי לדבר במו"ס באשדוד. והנה, לאחר

היא אך ורק לבקש מתנת חינוך.

אלה שמתרעמים ומתלוננים ומתבכינים ונעשים קצרי רוח ושואלים 'למה אני מתפלל כל כך הרבה ולא נענה' - הם לא נענים בגלל שהם לא מבקשים מתנת חינוך ולא מודים לה' על החיסרון שהוא לטובתם, וזה בגלל שהסרה להם ההבנה הבסיסית הזאת שה' לא חייב להם כלום.

בן אדם צריך להיות רק אסיר תודה על כל החסדים שיש לו בחיים, ואם הוא גם זוכה ומתפלל ואומר תודה ומתחזק באמונה בתורה וביראת שמיים - על כל התקדמות רוחנית הוא צריך להיות עוד יותר אסיר תודה, ובוודאי לא לצפות לכלום.

זו ההתחלה של החיים, והבסיס של התפילה והתודה.

בלי זה אי אפשר להתפלל ולהגיד תודה באמת, ובוודאי שאי אפשר לפעול ישועות. להיפך, התפילה רק מעוררת דינים וקטרוגים, כמובא בשולחן ערוך שציטטנו בשבוע שעבר.

עצבות היא תלונה על הבורא

זה לא רק בתפילה, אלא גם בהרגשה הכללית של האדם. כל העצבויות והדיכאוניות וההרגשה של "רע לי, מר לי, צר לי...", כל ההרגשה ש"עשו לי ולקחו לי..." וגם כל החרדות - הכול זה תוצאה ישירה של אותה ההרגשה שה' חייב לך משהו.

עצבות מכל סוג שהוא פירושה שאתה חושב שמגיע לך - אם כן למה אתה מבקש מה? לך ותצדק על ה' חלילה: 'מה קורה? למה אתה לא נותן לי מה שאתה חייב לי?' למה שלא תזמין את בורא עולם לדין תורה או שתגיש תלונה, חלילה?

אם אתה, כמו כל אדם נורמלי, מזדעזע רק מלקרוא ולחשוב על כך, וכל שכן מלומר את זה בפה - אם כך מדוע אתה לא מזדעזע מכך שאנשים אומרים "אני עצוב" או "למה אני לא נענה?" זה בדיוק אותו דבר!

ומזה מגיע הערעור הנפשי ל"ע, כמו שקורח איבד את הקרקע שתחת רגליו כי חשב שהכול מגיע לו, כך כל אדם שמאבד את ההכרה בחסדי ה' וחושב שמגיע לו - שומט את הקרקע מתחת לרגליו עצמו ומתערער בגשמיות וברוחניות, בגוף ובנפש. על זה אומר רבי נחמן שהנפש והאמונה הן בחינה אחת, שזה אומר שכל בעיות הנפש נובעות מבעיות באמונה.

ולכן רפואת הנפש הגדולה ביותר, והתרופה הגדולה ביותר לכל החרדות, והדרך לזכות לאמונה שלימה ולכל הישועות באמת, והדרך ליציבות אמיתית בחיים גם כאשר העולם כולו רועד - הדרך היא לחזור ולשקן, בהתחלה אפילו בלי לב: "ה' לא חייב לי כלום, לא מגיע לי כלום, כל מה שיש לי, כולל כל הרוחניות שלי, זה רק חסד חינוך ומתנת חינוך, וגם מה שה' לא נותן לי זו מתנת חינוך, כי ה' יודע בדיוק מה אני צריך בשביל התיקון שלי..."

זו האמת. זו האמונה הפשוטה. זו הידיעה וההכרה שצריכה לעמוד באופן הכי ברור מול העיניים של כולנו - וזה סוד האושר והיציבות האמתית!

ברכת שבת שלום ומבורך *שלום*

יחד נהפוך את העולם!

המהפכה הגדולה יצאה לדרך, בזכותך קיבל הרב שלום ארוש את הכוחות להמשיך במלוא התנופה, בזכותך הוא יבעיר את אש האמונה בכל העולם כולו.

האש שלכם תוקד עד ביאת המשיח!

גן הדעת חידושים לפרשת שבוע

כנינים חסידות ברסלב

בעת הפחולקת שהתעוררה על רבנו, שאל אָחַד מִהַגְדוּלִים שֶׁשָּׁמַע אֶת טַעֲנַת הַחוֹלְקִים בְּלִשׁוֹן שְׂאֵלָה, "וְכֹה אֹמְרֵי רַבְּנוּ עַל טַעֲנֹת הַפּוֹתְנֵגְדִים עָלָיו? אָמְרוּ לוֹ: "הוּא שׁוֹתֵק וְלֹא עוֹנֶה כְּלוּם" ! נִעֲנֶה וְאָמַר: שֶׁפָּעַת כְּתוּרָךְ לִי הַנְּאָמְרֵי בְּאֵבוֹת (פ"ה, מ"ז) - "אֵיזָהוּ מַחְלֹקֶת שֶׁלֹּא לְשֵׁם שְׂפִיּוֹם מַחְלֹקֶת קָרָח וְעֲדָתוֹ" - וְלִכְאֹרְהָ הִיא צְרִיךְ לִכְתֹּב "מַחְלֹקֶת קָרָח וּמוֹשֶׁה", אֲוַלם מִכַּאֵן רָאִיהָ שֶׁמֹּשֶׁה עֲצָמוּ שִׁתַּק וְלֹא הִגִּיב לְמַחְלֹקוֹתֵם שֶׁל קָרָח וְעֲדָתוֹ, וְכָל הַפּוֹתְנֵגְדִים נִקְרְאוּ רַק עַל שְׂמֵם, שֶׁרַק הֵם מְלַבְּיִם וּמוֹעֲרָרִים אֶת הַמַּחְלֹקֶת. (ש"ש ק ב-קצא)

כְּשֶׁצִּיָּה רַבְּנוּ לְמוֹהַרְנֵי תְּלִמְדֵי בְּסֵפֶר "עֶץ-חַיִּים", שֶׁאֵלּוּ מוֹהַרְנֵי תְּ: "וְאִם לֹא אָבִין? אָמַר לוֹ רַבְּנוּ: "אֶתָּה לְמִדָּה! וּבְכָל קוֹמָה שֶׁלֹּא תִבִּין, עֲשֵׂה נִקְדָּה וְסִיּוֹן שֶׁלֹּא הַבְּנֵי בְּמִקְוָם זֶה, וְאִמְרֵ-כָּךְ כְּשֶׁתִּלְמַד פְּעַם שֵׁנִיָּה תִרְאֶה שֶׁיִּפְתָּח הַנִּקְדָּה וְשֶׁסְּמוּנָתָ לְעֶצְמָךְ עַל אֵי הַבְּנֵי, וְכֶשֶׁתִּלְמַד עוֹד פְּעַם, יִפְתָּח עוֹד הַנִּקְדָּה וְכָל פְּעַם, עַד שֶׁתִּבִּין הַכֹּל" ! (שם ב-קצז)

כפי שנלמד מסופי תיבות של הכתוב "צדיק כתמר יפרח" שהוא סופי תיבות קורח. רק שזו הייתה אמת שלא בזמנה, והיה חטאו בדחיקת שעה, ובאי קבלתו את סמכותו של משה רבנו, שלא על פי עצמו עשה מה שעשה, אלא רק העביר את ההנהגה האלוהית כפי שהייתה נכונה לאותה שעה.

על פי היסוד הזה טוען רבי צדוק הכהן, שמצד מה, טענת קרח ומדוע תתנעבא על קהל ה' היא טענת אמת, כי באמת בשורש כולם קדושים, וקדושה היא נשגבות, נבדלות מעולם החומה, ובעולם הרוח אין יתרון לזה על זה, אם כך לא שייכת לישראל צאן קדושים התנשאות לזה על זה, שעל כן נמשלו ישראל לארבה שנאמר בו "קלף אין לארבה". וכך באמת תהיה ההנהגה לעתיד לבוא שנאמר "ולא ילפדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר, דעו את ה', כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם נאם ה'" היינו שתרבה הדעה כל כך שלא יצטרכו איש את רעהו בשביל הדבקות באמת!

ואם תשאל, הרי קורח בעצמו ביקש כהונה גדולה, ואם כן הוא לא בדיוק סוציאליסט כמו שמתיימר להיות?

אלא שקורח סבר שלמרות שכולם צריכים להיות שווים, בלי שום הבדלי מעמדות, אף לא בין הנהנים הליים והישראלים, בכל זאת, צריך מישהו שיעשה את התפקידים החשובים, רק ללא קבלת מעמד מיוחד, רק כשליח לזכה לאמון הציבור, בלי שום טובות הנאה וללא גינוני שררה, כי כל אחד מישראל מיוחד לאיזה דבר, ואין להתנשאות עליו, וכמו שהוא צורך בתורה, כך הוא צורך כיון שבחסרון אות אחת נפסל הספר כולו.

ובגלל שטענתו בשורשה היא טענת אמת, מזה מדייק האר"י שלעתידי לבוא קורח יהיה כהן גדול,

כל התנשאות ושררה שיש בעולם, כל תפקיד בכיר שיש למישהו, הוא ענף של שררה שיש בתורה כמו"ש "ב' קללים יקלנו" (משלי ח), לכן מייד בסמוך לנתינת התורה נאמרה פרשת התמונת השרים "ושמרת עליהם שרי אלקים שרי קואות". ללמד, ששורש ההתנשאות היא התורה. השכל ורעיון זה של שררה והתנשאות הגיע דווקא כיתרון, כי אצל ישראל בשורש העליון לא שייך התנשאות, לפי שכל ישראל יש להם חלק בתורה בבחינת "מוקשה קהלת יעקב", וכל יהודי הוא אות בספר התורה, ואין לאות בתורה יתרון על חברתה שהרי ספר שחסר בו אות פסול.

וזו כוונת אומרם 'הרבה למדתי מרבותי, ומחבריי יותר מרבותי, ומתלמידי יותר מכולם' (תענית ז), כי הגם שלומד תורה מפי רבו, מכל מקום, החברים איתם הוא נושא ונותן מרובים יותר, ותלמידיו על אף היותם קטנים בחכמה מרוב מחכימים אותו ביותר, כי דרך הרב ללקט נקודות החכמה מתלמידיו, נקודות אותם אין לו, והן המשלימות חכמתו, ונמצא, שהקטנים הם המשלימים את הגדולים, ולכן באמת בשורש לא שייכת התנשאות. והתנשאות תלמיד חכם על עם הארץ בזמן הזה, היא רק משום שחלק התורה של עם הארץ נמצא בהעלם, וחלק תורת החכם נגלה, ונראה שלחכם יש יתרון עליו, אך באמת יתכן שהתורה הגנוזה אצל עם הארץ, גבוהה לאין קץ מתורת התלמיד חכם. ולכן אמרו 'אל תהי בז לכל אדם, כי כמה מרגליות ימצאו בכיסו של עני'.

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה-חוט של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: *3030

אדם שהתחיל בסעודתו וזכר שלא קידש, מה יעשה?

יקדש כעת על היין ויברך בורא פרי הגפן וברכת הקידוש, ואם מקדש על הפת (כשאין לו יין), יאמר רק את ברכת הקידוש ואינו צריך לברך שוב המוציא כי כבר בירך מוקדם לכן. משנה ברורה (סימן רע"א סעיף קטן כ"ה).

ואם אכל בלא קידוש וזכר בסיום אכילתו, לא ימתין עד הבוקר, אלא יקדש מייד בלילה. משנה ברורה (שם סעיף קטן ל"ז).

האם מותר ליטול תרופות קודם הקידוש, והאם מותר לשטוף את הפה קודם הקידוש?

אף שאסור לטעום כלום קודם הקידוש, מכל מקום מותר לשטוף את הפה. (משנה ברורה שם סעיף קטן י"ג) כיון שאינו מכוין להנאת טעימה. ומותר ליטול תרופה (שאין בה טעם) קודם הקידוש אף ששונה מים עיכור כי אין בשתייה זו הנאה כלל. כן כתב בשו"ת מנחת יצחק (חלק ה' סימן י"ח) וכן כתב הגר"י קרליץ (חלק ד' פרק פ"ה סוף סעיף קטן ב').

עוד מדיני הקידוש

אם בעל הבית נטל ידיים לבדו, יקדש על הפת ושאר בני הבית יקדשו על היין.

ואם בעל הבית עוד לא נטל ידיו, אף ששאר הנוכחים נטלו ידיים, יקדש בעל הבית על היין ויוציא אותם ידי חובה, ולאחר מכן יברכו המוציא ואינם צריכים לחזור וליטול ידיים. אור לציון (חלק ב' פרק כ' הלכה ו').

אדם ששכח לעשות קידוש ונטל ידיו ובירך ברכת המוציא, וקודם שאכל נזכר שלא קידש, מה יעשה?

ימשיך את הקידוש על הפת (דהיינו שיאמר את הנוסח של "אשר קידשנו במצותיו ורצה בנו וכו' מקדש השבת") ואח"כ יאכל סן הפת. הרמ"א (סימן רע"א סעיף ה').

מה הדין במקרה דומה לגבי הבדלה - אם שכח להבדיל ונטל ידיו ובירך המוציא וזכר שלא הבדיל, מה יעשה?

יטעם תחילה מהפכת ויאכל כזית, שהרי אין מבדילין על הפת. הרמ"א (שם).

באיזו יד יש לאחוז את כוס הקידוש, והאם יש הבדל בין אדם רגיל לאיטר - שידו השמאלית היא הדומיננטית?

צריך לאחוז הכוס בידו הימנית שלחן ערוך (סימן ר"ו סעיף ד'), ואם הוא איטר יד, לבני אשכנז יש לאחוז בשמאלו. משנה ברורה (סימן ר"ו סעיף ד') ולבני ספרד אף איטר יד אווז את הכוס בימינו כן כתב כף החיים בשם המקובלים, ובאור לציון (חלק ב' פרק כ' הלכה י'), ואם חושש שמא טחמת שהיא יד כהה ישפך היין מידו, יאחוז הכוס בשמאלו. הליכות עולם (חלק ב' פרשת שלח אות ד').

שכח לקדש וכעת נטל ידיו, וזכר לאחר נטילת ידיים קודם שבירך המוציא, מה יעשה?

יש לחלק בכמה אופנים:

אם כולם נטלו ידיים, ובירכו על נטילת ידיים יעשו קידוש על הפת. שלחן ערוך (סימן רע"א סעיף י"ב) וע"י כף החיים (סימן רע"א סעיף קטן ע"ז).